ТРАВЕНЬ ISSN 0132-4462. № 5 1996

перець

Мал. О. ГУЦОЛА

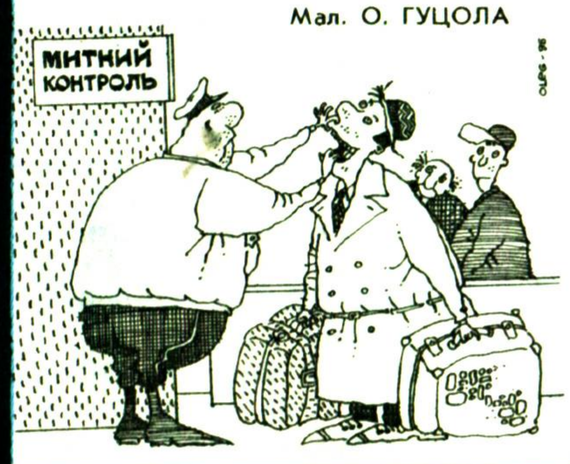

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ Коли з метою економії щовечора відключають світло, все стає ясно.

Флоріан БОДНАР.

Мал. О. КОХАНА

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ Наш народ працелюбний. Якби він ще за свою працю і зарплати не просив.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. В. АДАМОВИЧА

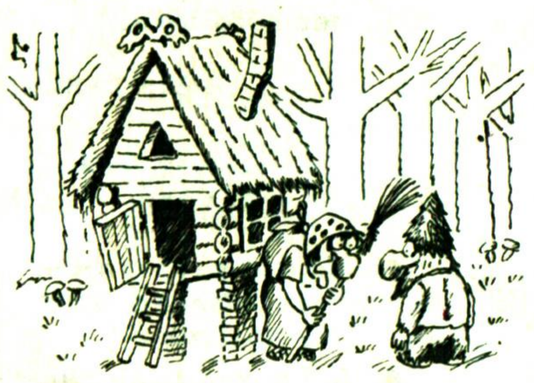

— Курячі ніжки туристи з'їли!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Гривну ще не вводили?
— А звідки я знаю, нам зарплату вже п'ять місяців не дають.

Володимир ДУГАР

ХОЧ ТЕ ВІДДАЙ

Себе молотить кулаками в груди:
— За Україну все віддам я, люди!
А хтось, його послухавши, сказав:
— Віддай хоч те, що ти у неї вкрав.

ДІЛОВИЙ ХАМ

Щодня наради знов проводить Хам,
Де про роботу любить виступати.
Насправді ж ні чорта не робить сам
І не дає нікому працювати.

ДО ПРАВДИ

«Хліб-сіль їж, а правду ріж» —
Знає приказку Тиміш.
Тож до правди поспіша,
Прихопивши і ножа...

ХТО НАБОЖНІШИЙ

У кого найнабожніша душа
Засперечалися «святі» й пішли в атаку.
Один при цьому ухопив ножа,
А другий — з бука замашну ломаку.

Доживемо до ранку

В одній з передач про Америку розповідалося про чоловіка, котрий у досить дивний спосіб заробляв собі на життя. Заходив він до супермаркету, непомітно розливав на долівку якусь слизьку рідину і, нібито підслизнувшись, падав, імітуючи вивих ноги. А тоді подавав на хазяїна цього торговельного закладу в суд. Що, мовляв, це він своєю неакуратністю, своєю байдужістю до покупців спричинив шкоду його здоров'ю, позбавив його працездатності, а отже мусить платити.

І, уявіть, суд присуджував великі відшкодування на користь симулянта, аж поки його авантюри не викрили.

Давайте на мить уявимо, що наш покупець вдався до подібних дій. Адже є в українському законодавстві пункт про те, що споживач має право звертатися по захист до суду. Тільки його скаргу навряд чи приймуть до судочинства. Оскільки наші суди, як ми знаємо, перевантажені. А якщо і приймуть, то розглядатимуть, як мінімум, років з два із відкладаннями і перенесеннями, поки скаржнику набридне ця тяганина. Та якщо навіть припустити, що такий суд відбудеться, то покупець його ніколи не виграє. Через те, що в усьому цивілізованому світі покупець завжди правий, а у нас — завжди правий продавець.

Це він може вас обдурити, обважити, обрахувати. А що можете ви? Хіба що висловити йому своє громадянське обурення, і то, якщо він ще схоче вас вислухати. Ну, в крайньому разі, не купуватимете у нього, а купите в іншого. Але ж і в іншого — те ж саме. Ті ж нестандартні гирі, які брешуть на грамів двісті, той же сумнівний продукт, не підтверджений сертифікатом, а хамства — в залежності від виховання чи настрою.

Нещодавно було проведено серію перевірок так званої виносної торгівлі одночасно в кількох містах нашої країни. Так от, в усіх тих рундучках та наметах не зафіксовано жодного випадку чесної торгівлі. В усіх без винятку торговельних точках обважували покупців. Найскромніші обважування зафіксовано на позначці тридцять п'ять грамів, а найнахабніші — триста на кілограмі, а то й більше.

Та й якість того, що продавалось, найчастіше не вміщувалась навіть у поняття «так собі». І коли при відсутності сертифікату контролери ще можуть наполягати на знятті товару з продажу, то при його наявності продавець, як той казав, мав його на увазі. А продавцеві сертифікат купити чи підробити — раз плюнути. Та й про що той сертифікат свідчить? Лише про те, що, скажімо, в даному продукті немає небезпечних речовин. Що ми, скуштувавши його, приміром, увечері, доживемо до ранку. Іншими словами, тим сертифікатом вам просто гарантують відносну безпеку, хоча в усьому світі (до речі, і в Росії також) існує закон про якість продуктів. Тобто будь-який товар, що надходить у продаж, мусить мати доступну та вичерпну інформацію.

А у нас такого закону немає. Як немає і закону, який би захищав споживача від свавілля продавців. Бо символічні штрафи, якими карають порушників торгівлі, викликають у них хіба що іронічну посмішку.

Нещодавно в нашій країні проходив Тиждень прав споживача. Рядові споживачі про своє свято і не здогадувались. Зате відзначали його представники двох організацій, котрі покликані про них турбуватися — Державний комітет у справах захисту прав споживачів і Українська асоціація споживачів. Відзначали без гучних тостів, мажорних маршів та іншої святкової атрибутики. Бо дуже вже сумна ситуація склалася в нас у сфері споживання, точнісінько як у тому бородатому анекдоті — є кому захищати, є кого захищати, та нема чим. Відсутнє відповідне законодавство! Бо у наших законодавців, заклопотаних глобальними проблемами, до таких дрібниць руки не доходять.

От і роби, що хочеш! Хоч бери і переіменовуй Тиждень прав споживача на Тиждень його безправності та незахищеності.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хлопці, пропустіть! Ось моє пенсійне посвідчення.

Мал. О. ГУЦОЛА

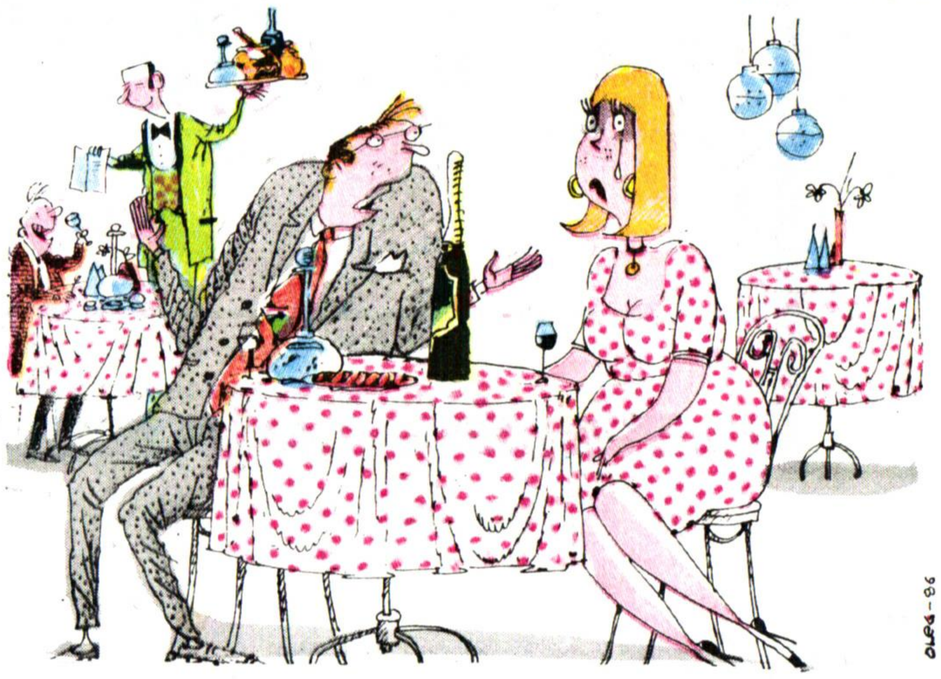

— Не розумію, чим тобі ресторан не сподобався?!

ТИХИЙ ДЕНЬ

На річницю шлюбу
стало
Тихо у квартирі,
Бо подружжя
вшанувало
День цей перемир'ям.

Василь СТОЛЯРЕНКО.
м. Кам'янець-Подільський.

СПОВІДЬ

ГУМОРЕСКА

«Боже, невже я грішив так багато, що зараз терплю жахливі муки?! Ніби, ще вчора я ходив по землі, дихав на повні груди повітрям, а сьогодні...

Хоч би Марія помітила гроші на буфеті — їх потрібно віддати Маркові. Я позичав у нього.

Ой-й-й! Який нестерпний біль! Як шкода, що я не встиг відремонтувати телевізора. Як же онуки дивитимуться мультики!

Я завжди працював на керівних посадах, то мусив брати хабарі. Пробачте мені, добрі люди!

Я багато брехав на зборах і мітингах. Багатьох невинних звільняв із роботи, а «жуків» тримав коло себе. Чимало їх було коло мене. Підсобачники! А де ви зараз!

Якщо виживу — стаю на нову дорогу!

Ой-й-й! Біль який!.. Починаю жити чесно!

О, чую, щось мене тіпає. Це моя душа вже прощається з тілом. Бачу сонце. Я іду до нього. Спасибі, Боже, що відпустив мої гріхи і душу впускаєш до раю».

— Все... — раптом звідкілясь почувся голос.

— Що «все»! — перепитав я. — Так швидко! А я думав, що не витримаю та помру...

— Та з вашим здоров'ям — жити і жити! Воно у вас залізне, якщо у п'ятдесят дев'ять вирвали... першого зуба.

Юрко ЗАДОЯ.

ФРАЗИ

◆ *Маленька брехня — це брехня. Велика брехня — це політика!*

◆ *Від кохання не вмирають. Від нього розумнішають.*

Олександр СУХОМЛИН.
м. Херсон.

◆ *Ламали дрова доти, поки не спричинили паливну кризу.*

◆ *Беззаконнятворець.*

Леонід ЗАБАРА.

Мал. С. ФЕДЬКА

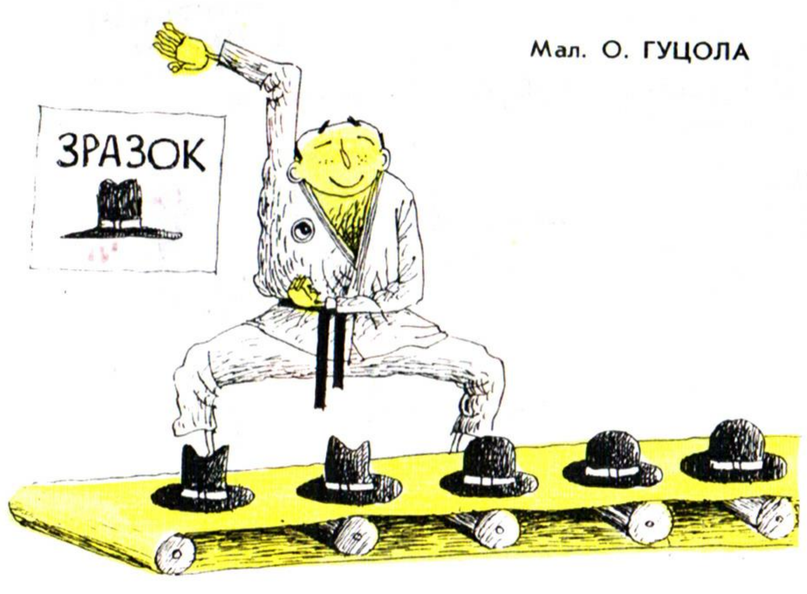

Мал. О. ГУЦОЛА

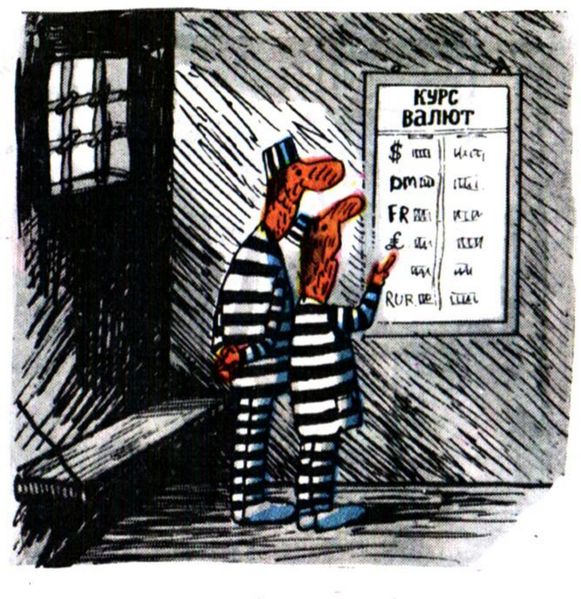

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сатиричні мініатюри

РЕКЛАМА

То рекламують сигарети,
То рекламують нову моду.
І на екрані, і в газеті
Все дурять голови народу.
В вікно дивлюся — й там реклама.
Ледь сонце вгору — кум Антон
Вже рекламує під парканом
Міцний сусідський самогон.

СУЧАСНА МУЗА

Поет покликав Музу,
А та спитала люто:
— Натхнення хочеш, друже?
Тоді готуй валюту.

СПАДЩИНА

Від радості Галинка аж сміється:
— Мій наречений кращий на селі.
Від матері у нього добре серце,
Від батька — гарна хата й «Жигулі».

ПРОБЛЕМА

Уже давно на виданні Олена,
І перебрала варіантів вже багато —
За «мільйонера» вийти заміж
не проблема.
Проблема вийти заміж за багатого.

СУЧАСНА ПОМСТА

У кума на сусіда стільки злості,
Що кожний день до нього ходить в гості.

Володимир ВАРНАВСЬКИЙ.
м. Дніпропетровськ.

Золото не тьмяніє

Цю незаперечну істину ще раз і, мабуть, уже остаточно засвідчила колись славетна Героїня Соціалістичної Праці — ткаля Житомирського льонокомбінату В. В. Коломієць.

Тоді, правда, лихі язики казна-що плескали. Що ніби-то за Віру Василівну петеушники працювали, а їй тільки славу приточували.

Однак цим теревеням люди не вірили, і правильно робили. Віра Василівна згодом довела, що геройські подвиги можна вершити не тільки за верстатами... Очоливши Житомирський територіальний центр по обслуговуванню пенсіонерів та одиноких непрацездатних громадян, вона переконала всіх невір, що для подвигів є місце скрізь і всюди. Знедолених, яких центр узяв під свою опіку, вона «полюбила», як своїх найближчих родичів. Та ще й своїм діткам прищепила палаючу любов до ближнього. І та любов буйним цвітом розквітла у юних серцях її синочків Ігоря та Володимира, і навіть невісточки Олени. І вони всі гуртом, так би мовити сімейним підрядом, взялися опікати стареньких немічних дідусів та бабусь, котрі, як кажуть, уже на ладан дихали. І, за словами В. В. Коломієць, до того ж заповзято опікували, що підопічні ладні були своїм опікунам душі віддати.

Однак безкорисливі опікуни на такі великі дарунки не претендували. Їм досить було лише витягнути од своїх підопічних заповіти на їхнє житло.

І з цим дітки під мудрим керівництвом своєї іменитої і знаменитої матусі успішно впорались.

Правда, знайшлися люди, котрим надмірне родичання директорської родини з підопічними не сподобалось, і з приводу цього градом посипалися скарги до різних інстанцій.

Компетентні органи, як, скажімо, КРУ Міністерства фінансів України у Житомирській області та прокуратура міста Житомира ті скарги перевірили і очам своїм не повірили. Бо ж виходило, що бабуся М. М. Крутилевич ніби-то нікого в Житомирі не знала, окрім директорського синочка п'ятнадцятирічного Вовчика. Тож і заповіла йому свою двокімнатну квартиру, що в Житомирі по вулиці Миру.

Щедро заплатили за любов до ближнього і старенькі О. М. Артеменко та П. В. Романов, склавши заповіт на своє житло на любу директорському серцю невісточку Коломієць Олену Павлівну. А щоб цим юним опікунам підопічні не затьмарювали безтурботного життя, то їх так і залишили на обслуговуванні територіального центру, працівники якого продовжували за ними догляд. А турботливі опікуни навіть на похорони своїх підопічних прийти не зволили. Зате до нотаріальної контори за спадщиною побігли підтюпцем. А щоб Оленин чоловік, тобто старшенький директорський синочок, Ігорьочок, не гнівався, то щедра матуся і йому виклопотала заповіт на квартиру С. Н. Перун, котра вже одною ногою ступила на Божу дорогу.

А що було робити, коли вдома у Віри Василівни така тіснота, всього лиш чотири кімнати. Тобто по кімнаті на мешканця не виходить. Нехай навіть ті кімнати й чималенькі, бо ж у розкішному колишньому обкомівському будинку. Але ж не станеш перегороджувати кімнати, аби вийшло по дві на брата.

Правда, Ігор з дружиною тоді жили, й дотепер формально живуть, у переселенському фонді міськвиконкому і з нетерпінням чекають черги на отримання

Продовження на стор. 4.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Кажуть, твоя бабуся відкрила кооператив «Пиріжки».

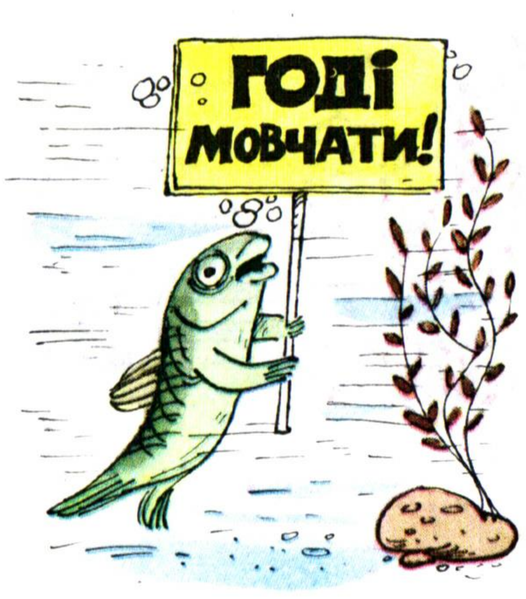

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Ні, ні! Для нашого цирку слабенький номер.

Золото не тьмяніє

Закінчення. Поч. на стор. 3

пристойнішого житла. А тому ту заповітну квартиру мусили загнати за долари, звичайно, бо хто ж тепер за наші дерев'яні продає? Меншенький надивився, та й свою двокімнатну виставив на продаж.

— А як ви гадаєте, легко бути опікуном? — взявшись у боки, суворо запитала перевіряючих директриса. — Навіть наша досвідчена працівниця не зуміла пристойно доглянути старенької Софії Перун, і я мусила вжити рішучих заходів.

Мовлено ж, героїня! А заходів вона вжила таки й справді радикальних. Від своєї підлеглої зажадала розірвати договір опікунства, а заповіт на квартиру, вчинений на неї — анулювати.

Перечити Вірі Василівні це все одно, що проти вітру плювати,— подумала жінка і мусила передати опікунство в дужі молоді руки. Старшого директорського нащадка Ігоря, а з ним і заповіт на своє житло.

Та не встигла осісти земля на могилі опікуваної Ігорем бабусі, як опікун за добрим прикладом юного брата та вірної дружини перегнав і свою спадщину в долари та й став активно штурмувати міськвиконком, щоб вирвати державну квартиру.

Правда, до честі виконкому треба додати й те, що він не дуже й відбивався од того штурму, бо ж з точки зору виконкомівських законників, це правильно. Адже у їхніх паперах Ігор, як ми вже знаємо, рахується мешканцем переселенського фонду.

* * *

В акті ревізії КРУ, ревізори якого перевіряли скарги на те, що Віра Василівна перетворила керований нею територіальний центр у свою вотчину, було зазначено, що службовий автотранспорт використовувала вона, як свій власний.

— А якщо їй конче необхідно було кудись поїхати?.. — спробував я заперечити ревізорам.

— То нехай обслуговується власним транспортом,— обірвали мене напівслові. — Бо ж Віра Василівна має свій власний автопарк — сім легкових автомобілів...

Я мусив прикусити язика.

Далі в акті йдеться про велику нестачу автозапчастин.

Цей пункт мене здивував ще більше. Адже коли людина володіє стількома машинами, то повинна ж вона запастись і запчастинами. Не треба й ревізором бути, щоб це збагнути.

І ще про багато різних, прямо таки погеройському сміливих трюків Віри Василівни розповіли ревізори. Про те, що у центрі якісь комерсанти кілька кімнат орендували, але грошей од такого гендлю ніхто не бачив, бо кошти там витрачали на зовсім непотрібні витребеньки. У магазині «Автомобіліст» під виглядом запчастин підручні Віри Василівни одержали автомагнітолу «Соні», однак, де вона поділась, навіть ревізорам невідомо.

А якщо хтось із керівництва забрав її додому, то хіба в цьому велике зло? На якого дідька, скажіть на милість Божу, отим немічним дідусям та бабусям здалася японська магнітола? Нехай краще директорські діти бавляться нею.

Такої, видно, думки дотримуються і в міськвиконкомі, і тішаться тим, як Віра Василівна героїчно відбивається від скарг, ревізорських актів та зафіксованих у них фактів.

Казано ж: золото і в попелі блищить.

м. Житомир. **І. ІЛЬЧЕНКО.**

Мал. О. КОХАНА

— Ви впевнені, що склад обчистив Грицько?
— Так, він мені всю ніч снився.

Мал. С. ФЕДЬКА

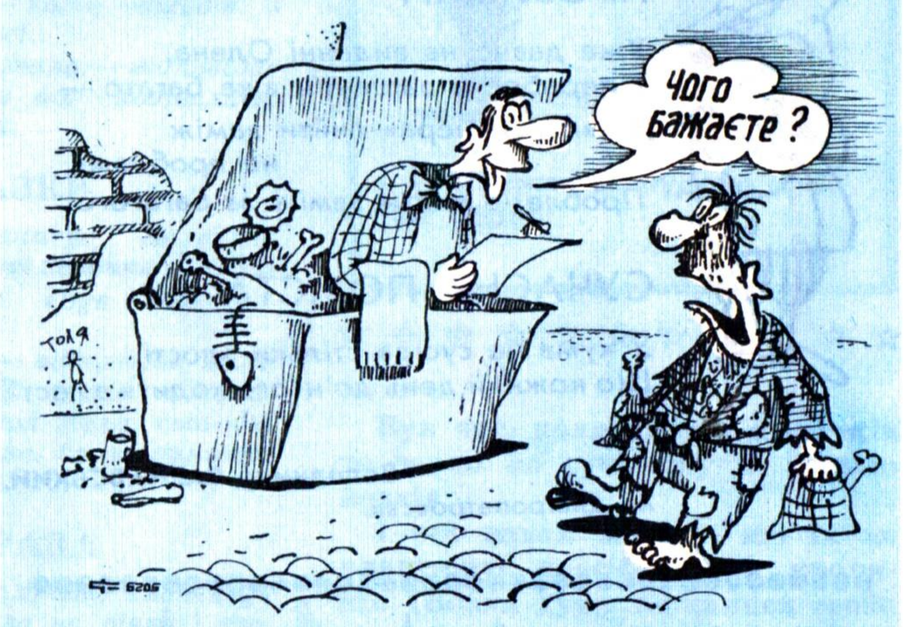

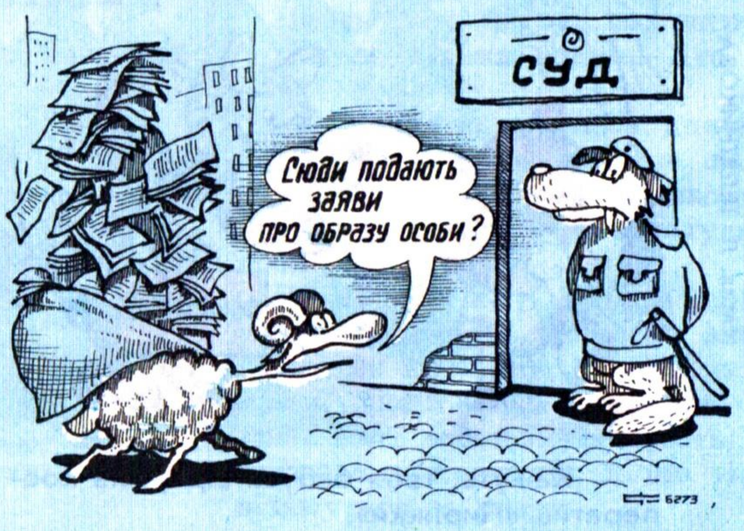

ПОГЛЯД У МИНУЛЕ

УСМІШКА

Зараз побутує думка, що одна й та ж людина з'являється на світ божий не один раз.

Антон Петрович Хохмаченко побажав з'ясувати — ким він був раніше, у «тому»... житті. Виявилось, що це не така вже й складна справа. Його анкетні дані були закладені до комп'ютера і за 5 доларів Хохмаченко отримав довідку:

«У попередньому житті Ви були мужчиною.

Вперше Ви народилися у 1501 році.

Місце Вашого попереднього народження — Венеція.

У попередньому житті Ви були уславленим воєначальником. У десяти боях отримали дев'ять перемог. Нагороджені двадцять одним орденом, золотою зброєю, десятьма тисячами рабів, двома тисячами гектарів лісів і земель».

Схвильований Антон Петрович сто разів перечитав виданий йому комп'ютером папірець і хутко чкурнув додому, щоб похизуватися перед дружиною, яка, відверто кажучи, останнім часом називала його бовдурем. Та сталося жахливе: у метушні збуджений Хохмаченко посіяв важливий документ, який засвідчував його героїчне минуле. Пошуки були марними. Пригнічений Хохмаченко побіг назад.

— Понови Гороскоп! — накинувся на оператора Антон Петрович.

— Дядя, українську розумієш? — посміхнувся той. — Неси мерщій до каси 5 «зелених» й усе поставимо туди, де було.

— Я вже платив! — закипів Хохмаченко.

— А довідку отримав?

— Отримав,

— Вона тобі сподобалась?

— Сподобалась.

— Тоді у чому річ?

— Я її загубив,— простогнав Антон Петрович.

— Ця, дядя, твої проблеми.

Доларів у Антона Петровича більше не було. Карбованців теж... Він почав рюмсати. Канючити. Оператор довго відгетькувався, лаявся, намагався випхнути Хохмаченка із лабораторії... Зрештою, анкетні дані Хохмаченка знову були закладені до комп'ютера. І той видав:

«У попередньому житті Ви були жінкою.

Вперше Ви народилися у 302 році до нашої ери.

Місце Вашого попереднього народження — Гваделупа.

У попередньому житті Ви лазили по деревах і жебракували.

Вдруге Ви народилися у 1615 році. Були дрібним підприємцем. В'язали віники. Уникали платити податки. Вас ловили, але не піймали.

Втретє Ви народилися — дивіться анкетні дані».

— Тьху! — сипнув чортами Антон Петрович, коли прочитав. — Таке мені і жінка скаже, коли дізнається, куди я вгатив п'ять доларів!

Микола ВОЗІЯНОВ.

ІРОНІЗМИ

Це ж яким сліпим треба бути, щоб закохатися з першого погляду?!

Життя — театр... Люди — актори... Але дехто грає чужу роль.

Олександр СУХОМЛИН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Наша кухарка вчиться керувати країною...

МОВ У АНЕКДОТІ

Пригадав я оце анекдот застійних часів. Ідуть збори в колгоспі. Голова, звітуючи, розповідає, що в середньому на кожного колгоспника припало по тонні зерна, центнеру цукру та десять кілограмів меду. Підводиться літня колгоспниця і запитує:

— Що ж це виходить, люди добрі! Якщо до нашої Мані ходять і голова, і бригадир, і агроном, і зоотехнік, і ветеринар, а до мене не ходить ніхто, то виходить, що у середньому й мене люблять аж два з половиною мужчини?..

А пригадав я цей анекдот, прочитавши опубліковані недавно дані нашого статуправління про споживання нами, громадянами України, продуктів харчування. За тими данними виходить, що я, середньостатистичний громадянин, з'їдаю щомісяця 5 кілограмів м'яса, два кілограми риби, випиваю 6,5 літрів молока, до того ж споживаю чимало овочів та фруктів. А мені моєї пенсії після квартплати вистачає хіба що на хліб та деякі ліки. Так і хочеться підвестися і на весь голос запитати: «Що ж це виходить, люди добрі?..»

Н. МОСТЕНКО.

Волинська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Один, два, три, чотири, п'ять, я йду шукать... Петре, хто з вашої групи не заховався, я не винен...

ІРОНІЗМИ

Чим волохатіша рука, тим кучерявіше життя.

Проза життя, а які захоплюючі сюжети!

Якщо на вас їздять, то це ще не значить, що ви рисак.

Хочеш їсти — не заїдайся.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

Байки без моралі

ДАЛЕКОГЛЯДНИЙ РЯТІВНИК

У річку Заєць впав і став тонути.
— Рятуйте!— заволав,— Скоріш сюди!
Побачив Вовк, відважився плигнути,
І вихопив Зайчиська із води.
Вухатий радий, вмить підвівсь на ноги,
До Вовка кинувсь дякувать мерщій,
А той завив: — Усе це ні до чого —
І поволік Зайчиська у кущі.

ІНСПЕКТОР І РИБАЛКА

Під вербами (хоч не повірить дехто)
Русалку з ставу витяг Риболов.
Аж тут як тут — рибнагляду Інспектор:
— Умгу! — замисливсь. — Рідкісний улов.
Укинь назад! У нас таку велику
Ловити заборонено, браток!
Той «по-французьки» висловився тихо,
Й Русалочку шубовснув у ставок.

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Українка
Київської області.

Мал. В. МАНУЙЛОВИЧА

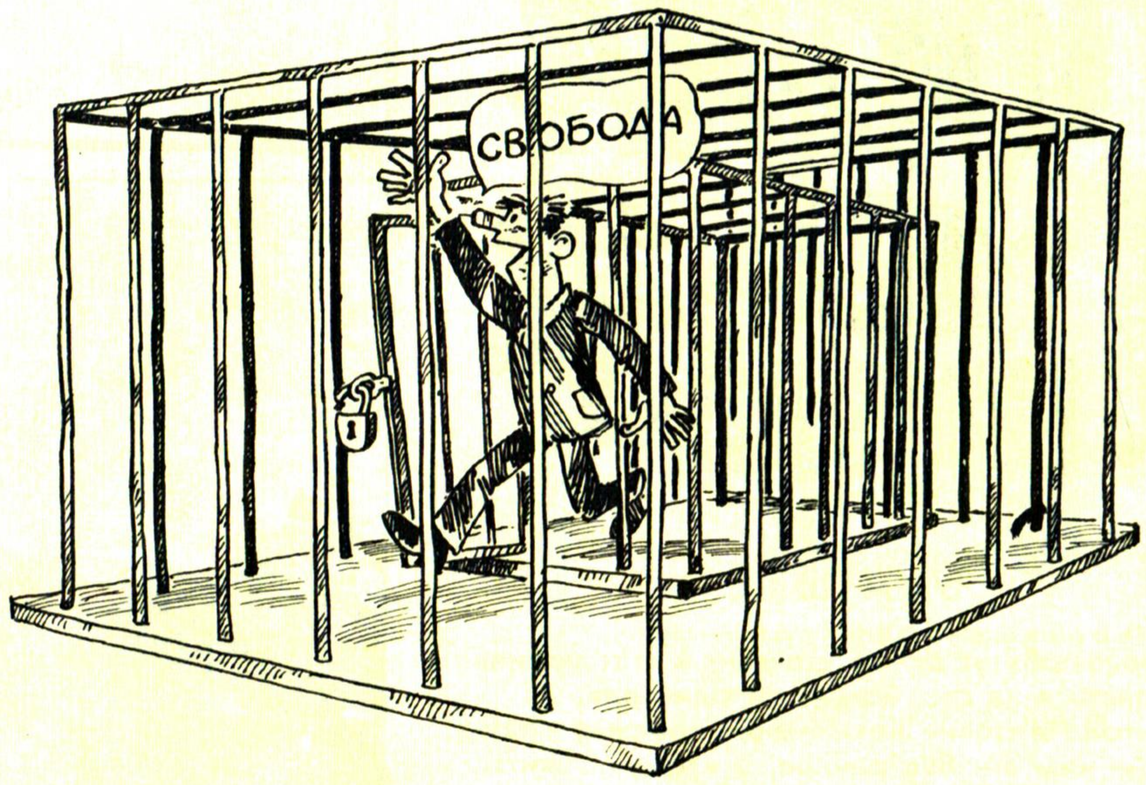

Мал. О. ГУЦОЛА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Дівка з бублика.
Дикий двір.
Блатна медицина.
Шпонсор.
Парлемент.
Депутатський кормус.
Фермор.
Мелевізор.
Сирвілат.
Гороскоп.

Іван ТОКАРЧУК.

Мал. О. ГУЦОЛА

СОКОЛИ ДЕМОКРАТІЇ

Тут сусід на мій суверенітет посунув. То ягоди на вишні від свого двору обірве. То під обніжок підкопається. То газету «Правда» на моїх воротях приліпить. Дійшло до відвертого тероризму: квочку отруїв, кота підбив, жінку обматюкав.

Я до його розуму звертався, ну чого нема, того нема. Тоді я в сільраду і міліцію сходив. Але там одним словом відгородились: «демократія». «А як я йому за все це хату підпалю,— питаю,— це також буде демократія?» У них кудись глибоко язики повтягувало, другий місяць на таке просте запитання відповісти не можуть.

Якось по телевізору мітинг національного формування «Соколи справедливості» показали. Такі рішучі хлопці! Так сміливо проти всіляких паразитів чешуть! Дай, думаю, поїду до них.

Знайшов їхній штаб чи офіс. Якраз чай із сухариками пили. І мені налили. Вислухали уважно. А наступного ранку, тільки на світ благословилося, дивлюсь, мої соколи до сусіда постукали.

Що вже вони йому казали, не знаю. Після того сусід тиждень ліву ногу обома руками тягав. Він тепер до мого півня на «ви» звертається. Перед котом знімає капелюха. А зі мною щоб не стрічатись, вилазить вдосвіта через димар і берегами на роботу пробирається.

Тим часом бригадир наш сказився. Прошу підводи дров з лісу привезти — не дає. Город мені в останню чергу оре. Всіх чоловіків на прорідження лісосмуги посилає, а мене в склад міндобрив труїтися. І це через те, що моя Софія до нього під скирту вночі не виходить.

«Ах ти ж жлукто нанаситне! — думаю. — У селі навіть горобці знають, як під час антиалкогольної кампанії ти не тільки первак, а й закваску по хатах випивав. Як з колгоспної комори борошно, мед, м'ясо, крупи постійно приватизовуєш. Як усім незаміжним молодицям спідниці піднімаєш. А це при живому чоловіку до Софії добрався?»

Цього разу я не ходив у сільраду та до міліції. Ті демократи тільки руками розводити вміють. До того ж вони не раз у колгоспній коморі паслися. Я до «Соколів справедливості» з'їздив. Взяв їм коржиків і сала до чаю. Вони вислухали, а наступного ранку вже до бригадирової хати стукали.

Що там йому казали, не знаю. Три дні бригадир на люди не з'являвся. А потім ще тиждень одним оком на світ дивився, а на друге шапку насував. Тепер моїй Софії наряд через сусідок передає. Мене такою роботою наділяє, що майже ганяю горобців лозиною. Тільки вийду вдосвіта на поріг — під воротьми пара коней прив'язана — куди хочеш їдь.

Та куди ти без грошей поїдеш? Голова колгоспу третій місяць нам зарплати не видає. Каже, що в країні платіжна криза. Почекаю до десятого. Хай тільки не виплатить. Поїду до «Соколів справедливості».

Микола БОСАК.

ІРОНІЗМИ

● *Гілки влади розцвітають, а плодів і досі не бачимо.*

● *Зараз заздрять не тим, хто добре заробляє, а хто вміє добре красти.*

● *Чомусь у нас слухають більше тих, хто вміє добре брехати.*

Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки
Луганської області.

КОНКРЕТНІШЕ Б...

УСМІШКА

До кабінету лікаря увійшов черговий пацієнт.

— На що скаржитесь, шановний? — звернувся лікар до пацієнта.

— Ліфт у нашому будинку вже майже рік не працює, вода то є, то нема, заробітну плату мені вже третій місяць не дають, ціни в магазинах шалені, а тут вже незабаром і літо... — почав скаржитись відвідувач. — Не життя, а...

— Ну, а що вас особливо турбує? — поцікавився лікар.

— Особливо, кажете? — замислився пацієнт. — Коли, нарешті, у нашому будинку ліфт запрацює, вода нарешті з'явиться, заробітну плату, нарешті, за три місяці виплатять, ціни в магазинах знизяться, а то незабаром вже й літо...

— Так, ясно! — зітхнув лікар.

— Що «ясно?!» — обурився пацієнт. — Ви б хоч запитали, що у мене болить!!! А то цікавитесь бог знає чим!

Микола СКВОРЦОВ.

м. Шостка.

Тепер медуз не ловлять у картуз

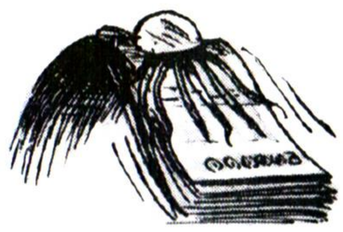

Ось і літо. Сонце пече, аж асфальт шкварчить.

Одних тягне в холодок
Других — до діжки з пивом.
Третіх — на курорт.

А ви давно там були? Кажуть, не ті тепер курорти.

Прокидаєтеся ви вранці, а директор санаторію стоїть з блокнотом і ручкою в руках і запитує:

— Яку будете погоду замовляти?

— А яку можна?

— Можна сонячну. Можна з мінливою хмарністю. А якщо учора перегрілися на сонці, то можемо вам і суцільну хмарність організувати.

— Та невже!! — підхоплюєтеся ви з ліжка. — А за це платити треба, чи як?

— Це входить у вартість путівки.

— Та ну!! А що ще можна замовити?

— Приміром, хвилі.

— Тобто!

— Ну, які вам хвилі на морі більше подобаються? Круті чи легенькі? Можемо й штиль організувати. І шторм...

— Тільки не шторм! Штормом після мого від'їзду будете балуватися. Давайте легенькі. Щоб видно було, як медузи гойдаються на хвилях.

— Так вам море з медузами?..

— А можна й без медуз?

— Ну, звичайно ж...

— Без медуз але з акулами... Куди я потрапив? Це санаторій чи психлікарня?

— Санаторій, санаторій...

...Ви, звичайно, не повірили, що такі чудеса запропонують вам тепер в будинках відпочинку і санаторіях. Та коли дивишся сьогодні на ціни курортних путівок, то може розіграться й не така фантазія. Бо й справді, гадаєте: це ж що можна організувати курортнику за 70-100-200 мільйонів карбованців?!. За такі гроші медуз від санаторію не тільки в Туреччину, а й до Льодовитого океану можна відігнати.

Але, на жаль, як і раніше, санаторії нічим особливим похвалитися не можуть. Змінилися лише ціни. Вони стали просто астрономічними. І тепер більшість населення при словах «літо» і «курорт» може тільки важко зітхнути. Бо ціни на путівки високі, а зарплата така, що й за цілий рік не назбираєш на такі «курорти».

Одне слово, медуз тепер не ловлять у картуз. Їх ловлять ті, у кого пухкі гаманці.

Кажуть, путівки дорогі, бо санаторії, пансіонати і будинки відпочинку сплачують величезні податки. А хто ж ті податки, шановні, встановлює? Ну, звичайно, ті, хто денно і нощно дбає про здоров'я нації, а вліткку — за народні грошенята гріє пупа на курорті.

Михайло ПРУДНИК.

Мал. О. ГУЦОЛА

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ФІНКА — ФІНансова КАтастрофа.
Інтервал — зарубіжна валюта.
Колінвал — міцний самогон.

Микола НЕТЕСА.

ПОКИ СУД ТА СПРАВА...

СУДДЯ: *Підсудний, до винесення присуду ви вважаєтесь невинним.*

ПІДСУДНИЙ: *— Добре, пане суддя, тоді можете не поспішати.*

* * *

СУДДЯ: *Підсудний, ви ударили свідка якимось предметом?*

ПІДСУДНИЙ: *Ні, пане суддя, це була ручна робота.*

* * *

Чоловікові присудили сто три марки штрафу за побиття тещі.

— Але чому саме сто три?— запитує він.

— Три марки — штраф і сто — податок за задоволення.

* * *

— Отже, розкажіть докладно, як усе відбувалося?

— Охоче, пане суддя. Сидимо ми спокійно за столиком, коли Іван кинув у мене зубочисткою, я жартома хлюпнув йому в обличчя пивом, він мене врізав пляшкою по голові, я торохнув його стільцем по черепу — і раптом — ні з того, ні з сього такий скандал...

* * *

СУДДЯ: *Коли я слухаю вас, то розумію цілком протилежне!*

ПІДСУДНИЙ: *Я винний!*

* * *

СУДДЯ: *І не соромно у вашому віці красти телевізор?*

ПІДСУДНИЙ: *Що поробиш, пане суддя, коли я був молодий, телевізорів не було.*

Зібрав Дереник ЄРЕМЯН.

Мал. О. ГУЦОЛА

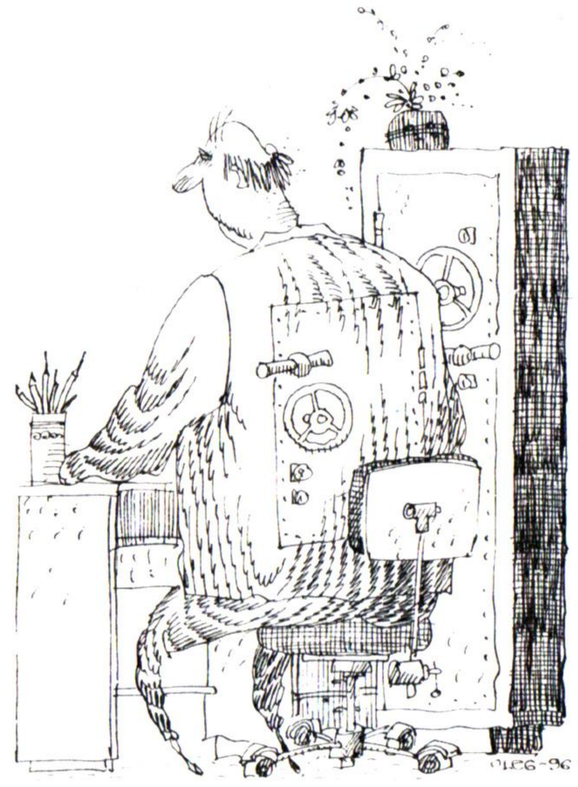

Мал. О. ГУЦОЛА

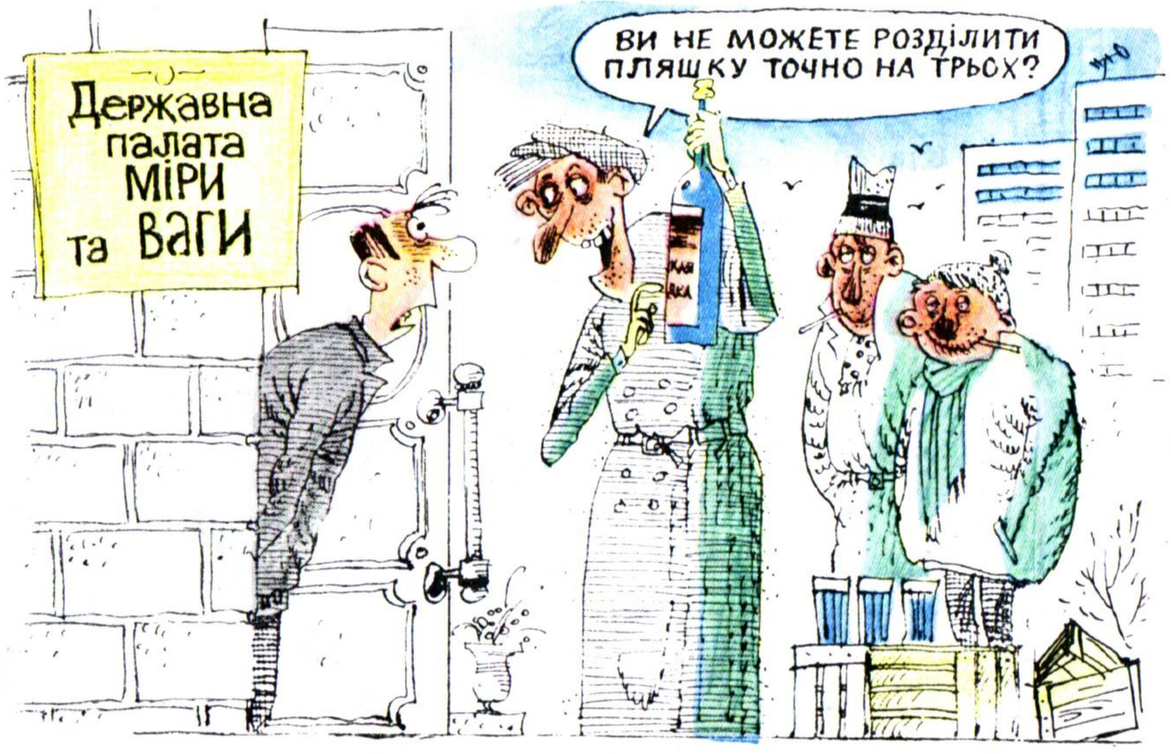

Мал. С. ФЕДЬКА

НАРОДНІ УСМІШКИ

СКАЗАВ У ВІЧІ

— У нашій конторі директор приймає на роботу тільки своїх родичів. Сьогодні я не витримав і сказав йому про це прямо у вічі.

— А він що?

— Він замислився на хвилинку, а потім і каже: «Ти ще життя не знаєш, синок!»

НЕЙМОВІРНЕ ДОСЯГНЕННЯ

На пляжі розмовляють дві знайомі. Чоловік однієї з них стоїть неподалік і залицяється до молодої пригожої дівчини. За хвилин десять дружина вигукує:

— Це просто неймовірне досягнення!

— Ти про що? — питається співбесідниця.

— Мій Лука стільки часу витримав, стоячи з «утягнутим» животом!

ЩИРЕ ПОБАЖАННЯ

Автобус напхом набитий пасажирами. Один чоловік стоїть на підніжці і волає:

— Товаришочки, панове, добродії! Потісніться, богом прошу! Інакше по головах піду!

Лисий пасажир, погладжуючи лисину мокрою долонею, відповідає йому:

— А щоб ти посковзнувся!

НЕЗНАЙОМЕЦЬ

— Донечко, а чому ти не хочеш вийти за батька твоєї майбутньої дитини?!

— Але, мамочко, як же я можу вийти заміж за людину, котру майже не знаю!

ЗРАЗУ Ж

— Петре, коли ти, врешті-решт, повернеш мені борг?

— Відразу ж, як приїде мій дядько з Далекого Сходу.

— А скоро він приїде?

— Як тільки я вишлю йому гроші на квиток.

У В'ЯЗНИЦІ

— А за що тебе посадили?

— Затіяв змагання з державою — хто краще зробить сотню. І держава виграла.

НЕЩАСТЯ

Хворий показує лікарю зовсім чорний язик.

— Що трапилось? — дивується лікар.

— Нещастя! Випадково на свіжий асфальт упустив пляшку горілки...

Почув і записав Степан ГРИЦЕНКО.

СЕРЙОЗНА РОЗМОВА

Дружина звертається до чоловіка:

— Нам треба з тобою серйозно поговорити.

— Добре, можеш починати, я скоро повернуся.

КРАЩИЙ ВОДІЙ

— Тату! А мама водить машину краще за тебе!

— Ну, я б так не сказав...

— Але ж ти сам говорив, що із затягнутим ручним гальмом не зміг би й метра проїхати, а мама проїхала аж дванадцять кілометрів!

ЯКОСЬ ТАК

У готелі молода жінка запитує адміністратора:

— Мій чоловік уже піднявся в номер?

— Вибачте, а як його прізвище?

— Іванченко... Чи Іваненко... Ну, якось так...

Почув і записав Роман КАЛЕНИЧЕНКО.

м. Гуляй Поле Запорізької області.

ВСЕ НАЙКРАЩЕ — БАНКАМ!

Якось так сталося, що йдемо ми уперед з повернутою набік головою. Повернутою на Захід. Але це ще півбіди. Біда в тому, що голова повернута, а очі, мабуть, заплющені. А якщо й не заплющені, то бачать не те, що треба. Усім відомо, що свого часу президент Франції Міттеран розпорядився віддати під Лувр цілий корпус міністерства фінансів. І правильно, кажуть, зробив. Бо дбав про духовність нації. А що ж у нас? Майже у центрі столиці уряд передає Укрексімбанкові недобудоване приміщення Державної бібліотеки України для юнацтва, яке споруджувалося за спеціальним проектом з урахуванням міжнародних стандартів. Тут мало бути 9 читальних залів, музичний салон, відеосалон, комп'ютерний клас, кіноконцертний зал на 300 місць і т. д.

Одне слово, якщо ми раніше казали: «Усе найкраще — дітям!», то сьогодні виходить: «Усе найкраще — банкам!»

А Міттеран би так не зробив.

М. НЕТУДИХАТА.

м. Київ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПЕРЕСТАРАВСЯ

У вагон електрички зайшов продавець газет і почав рекламувати свій товар. Коли він замовк, один з пасажирів зауважив:

— Ви все так гарно розказали, що там написано, то навіщо ж тепер ту газету купувати?

Почув і записав Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ.

м. Ірпінь.

КОРОТКИЙ ДЕНЬ

Прийшов чоловік увечері додому та й каже жінці:

— Давай скоріше їсти, бо цілий день нічого не їв!

— Я ще не зварила.

— Чому?

— Не мала часу.

— А що ти робила?

— Сварилася з сусідкою.

— Цілий день?

— Та скільки того дня?..

ЛИМОНІВ НЕМАЄ

Підійшов дід до шофера таксі та й каже:

— Довези нас, синку, із бабою до села, бо немає туди жодного автобуса.

— До якого?

— Василівки.

— Сідайте.

— А скільки буде коштувати?

— Один лимон.

— Давай краще я тобі дам відро яблук або груш, бо лимонів у нас немає.

ПОВАЖНИЙ СУСІД

— Який у тебе новий сусід?

— Ще з ним не говорив, але, напевно, поважний чоловік.

— Чому?

— Бо його щодня шофер привозить п'яним, а потім ще й у хату заносить.

ЧИТАЄ МОРАЛЬ

— Твоя Леся вчителем працює?

— Так.

— Що вона читає?

— У школі не знаю, а вдома — мені мораль.

В АВТОБУСІ

— Ви будьте обережні,— звертається жінка до чоловіка.

— Що, я вас дуже притиснув?

— Та ні, он у куті мій чоловік стоїть.

ВИГІДНІ ОКУЛЯРИ

Сидять у буфеті два пияки і розмовляють:

— Навіщо ти окуляри одягаєш, як п'єш горілку? — запитує перший.

— А ти не знаєш?

— Ні.

— Вони збільшують усе в два рази...

— Тоді пий скоріше і мені даси...

ЩЕ НЕ ЗНАЄ

— Петре, ти коли оженився?

— Три місяці тому.

— Жінка вміє варити їсти?

— Ще не знаю.

ОДИН ЛІКУВАВ

— Вас уже хтось лікував? — питає лікар хворого.

— Лікував один дурень, стало ще гірше, а тепер вирішив звернутися до іншого.

КОМЕРЦІЙНА ТАЄМНИЦЯ

— Петре, то правда, що твоя дружина займається бізнесом у Туреччині?

— Правда.

— А чим?

— Я і сам не знаю, каже, що то комерційна таємниця.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ПІДТРИМКА З ПІДНІЖКОЮ

На всіх рівнях, з усіх гілок влади лунають заклики про реформування нашої економіки. Послухати наших урядовців — усі вони за роздержавлення, за підтримку всіх видів власності. Навіть президент у своїх виступах обіцяє всебічну підтримку приватній ініціативі. А що ж виходить на ділі?

Я мав сміливість створити мале підприємство. Чого це мені коштувало, скільки довелося подолати бюрократичних перешкод! Потім мене мало не розчавив податковий прес. І ось, коли зараз я ледве дихаю, усі на мене дивляться лише з однієї точки зору — що б іще з мене злупити?

Уявіть, за оренду деруть з мого малого підприємства в кілька разів більше, ніж з державних. Кредитні ставки в банках набагато вищі. Дійшли до абсурду: за установку телефону доводиться платити в два з половиною рази дорожче, ніж державним закладам, оплата за його користування — дорожча втричі. Навіть за радіоточку абонентна плата в шість разів вища.

Ось вам і підтримка приватної ініціативи!

М. ГОЛОТА.

м. Київ.

МАЛЮЄ ОЛЕКСАНДР МОНАСТИРСЬКИЙ

Упродовж двох з половиною десятиліть малюнки Олександра Монастирського радують читачів «Перця» своєю дотепністю, м'яким гумором, самобутністю таланту. Його карикатури друкуються в кожному номері нашого журналу, в багатьох інших часописах і часто передруковуються за кордоном. Видавалися вони і окремими книжками.

А сьогодні Олександр Монастирський запрошує вас усіх на свій вернісаж.

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА

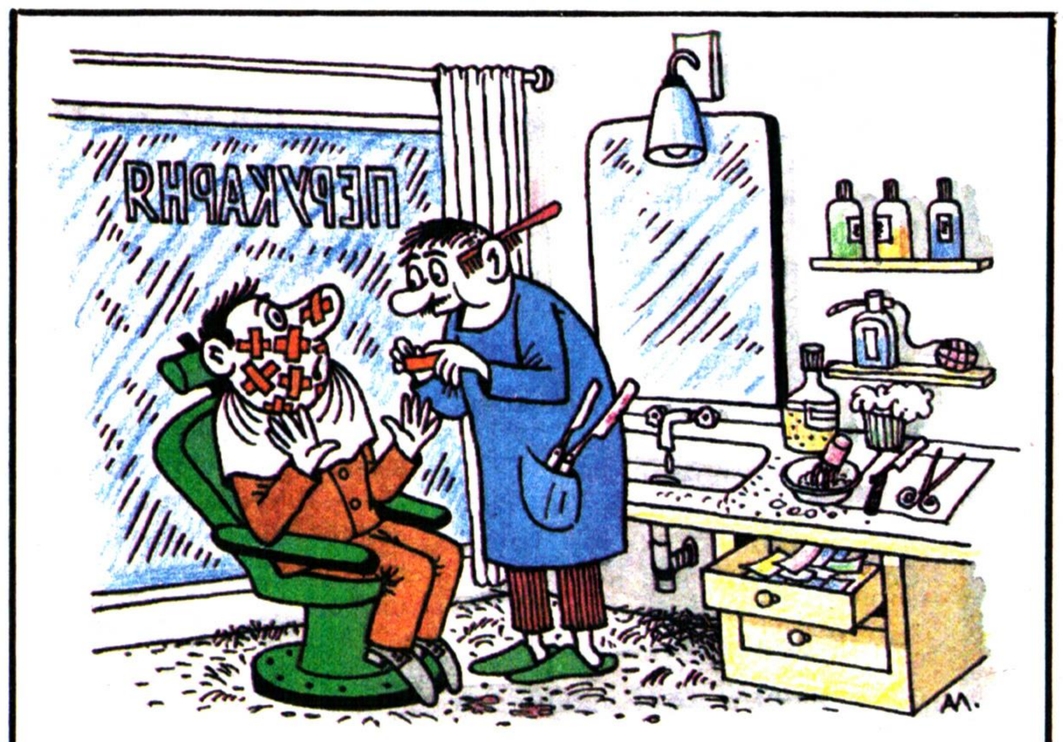

— Ви не хвилюйтеся, пластир не входить у вартість гоління...

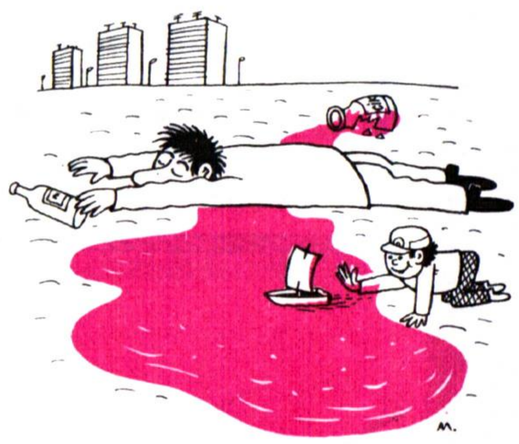

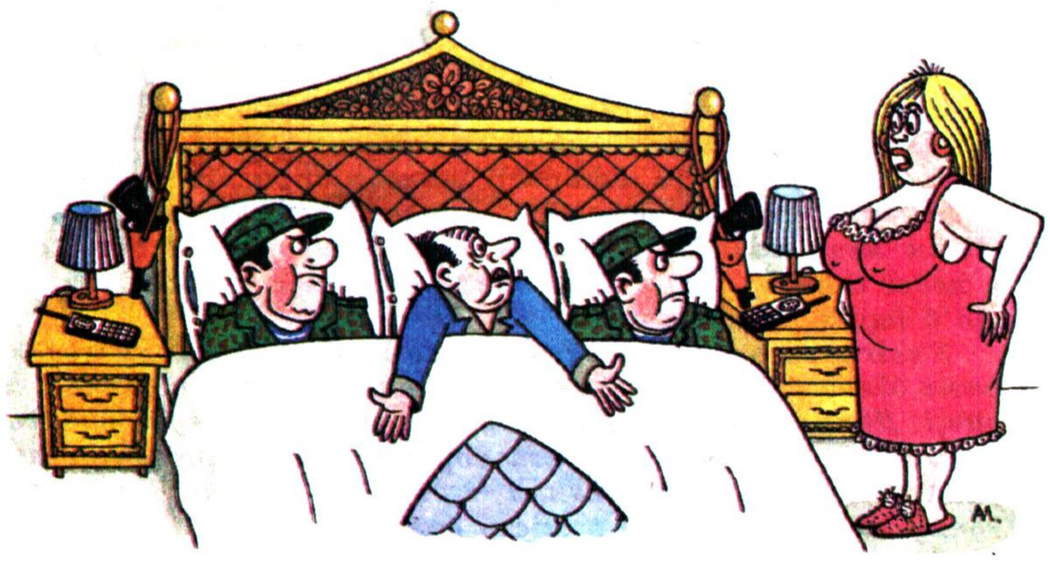

— Спокійно, кохана, це мої охоронці.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ Віктор ЛАГОЗА ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Куцометражки

НЕ ЧАСТО

— Що ти, Варваро, сьогодні на обід готувала? — цікавиться сусідка.

— Пісний борщ.

— І часто ти його вариш?

— Та ні, разів сім на тиждень.

ДО БАБИ ГОРПИНИ

— Ви до якої поліклініки приписані, Семене Семеновичу?

— До сорок другої.

— Ну і як там?

— Та хто його зна... Коли мене щось непокоїть, я йду до баби Горпини.

— Що, вона краще лікує?

— Та хто його зна. Але вже й те добре, що усяких тих папірців не пише, як ото в поліклініці роблять.

ЯКБИ ЗНАЛА

— Мар'яно! У тебе сьогодні ніхто не ночував?

— Чого б то хтось у мене ночувати мав?!

— Та то я так собі. Бачила, як удосвіта з вашого під'їзду Валентин Іванович вийшов.

— Не може того бути!..

— Їй-бо, Валентин Іванович.

— Ти диви! Якби я була знала, що то Валентин Іванович, то зроду не впустила б.

ПЕРЕВІРКА

— Дядьку Кіндрате!.. Дядьку Кіндрате!.. — кричать рано-вранці діти під вікнами. — Вставайте!..

— Чого ви тут горланите? — вискочив із хати заспаний Кіндрат. — Чого вам треба? Що сталося?

— Нічого.

— То якого ж дідька лементуєте?!

— Та це ми перевіряємо.

— Що перевіряєте?

— Чи ваш Петько не бреше. Він каже, що ви пізно з роботи приходите, і вранці вас не можна добудитися.

м. Харків.

Мал. О. КОХАНА

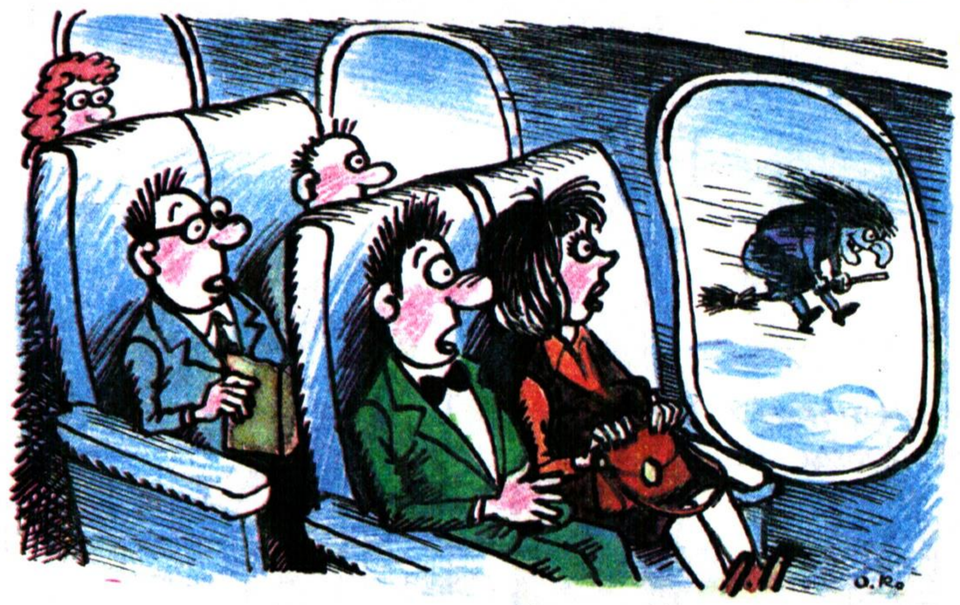

— Даремно ти все-таки не купив мамі квиток...

НЕВТІШНИЙ ДІАГНОЗ

Іду я недавно рідним містом. Дивлюся, на площі біля обласної Ради сотні людей у білих халатах. «Хто ж це такий захворів, що відразу стільки лікарів зібралося? — подумав. — Чи, бува, не сам голова Кіровоградської облдержадміністрації М. Сухомлин?» «Ні,— кажуть мені. — Усі керівники області, слава Богу, здорові».

Виявляється, то медичні працівники влаштували пікет. Бо багатьом з них місяцями не видають зарплати. Наприклад, у обласній лікарні не платили грошей ще за січень.

Якщо вже і лікарів довели ми до такого стану, то не можу назвати наше суспільство здоровим.

В. ГОНЧАРЕНКО.

м. Кіровоград.

КРИМІНАЛЬНІ СЮЖЕТИ

СЕКРЕТ ЗНИКНЕННЯ

Директор одеського товариства з обмеженою відповідальністю «Орман» В. А. Соколовський вкотре звертався до міліції. Річ у тому, що в його офісі відбувалися дивні речі. Зникали комп'ютери, відеоапаратура, навіть гроші з сейфа, ключ від якого завжди був при ньому. В міліції розводили руками: замки на місці, вікна загратовані. Ніхто не міг проникнути до приміщення, не залишивши слідів.

Мимоволі до директорської голови почали закрадатися думки про потойбічні сили, оскільки репутація двох його колег, що мали доступ до офісу, була бездоганною.

Якось уночі, коли йому не спалось від цих тривожних думок, він почув, як до кімнати хтось увійшов і, понишпоривши по кишенях його костюма, тихенько вийшов. Оговтавшись, він кинувся до піджака — ключів від офісу та сейфу не було. Зникла з дому і його п'ятнадцятилітня донька. Невдовзі вона повернулася, і тут Вадим Аркадійович влаштував їй такий допит, що вона в усьому зізналася.

Виявляється, коли татусь засинав, дівчина видобувала ключі з його піджака і віддавала сусідові — двадцятилітньому Жені Коробкову, в якого була закохана по вуха. І вранці непомітно клала їх на місце. А ніде не працюючий Женя в такий спосіб жив собі безбідно і безтурботно.

О. МОСТОВЕЦЬ.

ДИСПУТ НА МИСТЕЦЬКУ ТЕМУ

Усі вимагають правди, а спробуйте якомусь правдолюбу чесно сказати, що ви про нього думаєте! У кращому разі він на вас просто образиться. А от Володимир Огнівцев не просто образився на правдиві слова свого колеги...

Вони малювали картини (принаймні, так називали те, що продавали потім на базарі), а кожний проданий витвір відзначали скромненьким застіллям. Під час одного з таких святкувань і виник у колег диспут на мистецьку тему. Василь Холоша сказав Володимирові Огнівцеву, що його картини і гроша ламаного не варті. Володимир не знайшов іншого аргументу в цьому диспуті, як схопити ніж, яким він різав полотно, і встромити його в опонента. Ледве лікарі врятували бідолаху.

З. КОПИЦЯ.

м. Луганськ.

ПРОВЧИЛА

Кожного разу, приїжджаючи у вихідні на дачу, Ольга Пилипівна Левченко починала з того, що підраховувала збитки. Хтось унадився в її відсутність ходити сюди в гості. І все, що вона лишала їстівного, було з'їдено, всі наливки-вина випито, та ще й насмічено так, наче непрохані гості хотіли накапостити хазяйці.

Недовго думаючи, взяла Ольга Пилипівна пляшку малинової настойки і насипала до неї отруту. Аби нарешті провчити негідників.

За кілька днів їй зателефонували з лікарні і повідомили, що її чоловік Костянтин Іванович лежить у реанімації в дуже тяжкому стані.

Виявляється, «непроханими гостями» на дачі були її чоловік з друзями. Це вони у вільний від роботи час приїздили сюди трохи розважитись.

І цього разу Костянтин Іванович приїхав на дачу із знайомою. Випили вони тієї малинової настойки і отруїлись.

Є. МІРОШНИЧЕНКО.

м. Полтава.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. С. ФЕДЬКА

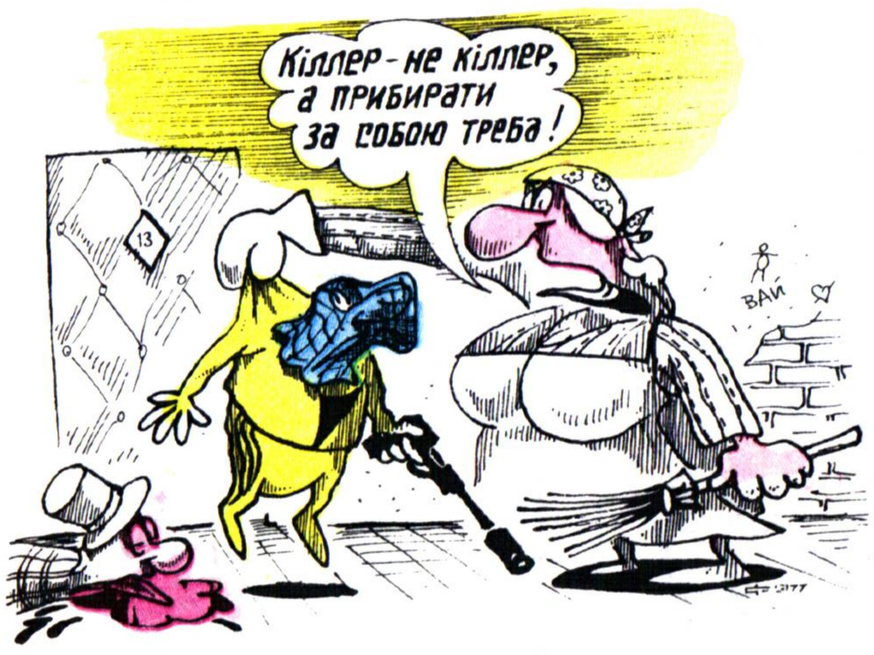

Мал. С. ФЕДЬКА

Вдова по фіктивному чоловіку

Жила у центрі Львова Наталка Бучинська. Була вона не така юна, як пуп'янок, і не така стара, як традиція пити за рогом каву. Мала, вважайте, бальзаківський вік — шал минув, а спогади ще не нагрянули. Зрештою, мабуть, уже таки нагрянули, бо їх вимагали слідчі. І ось що пригадувала пані Бучинська.

Кілька років тому заманулося їй переїхати до дітей, а власну квартиру в домі № 16 на антикварній площі Ринок продати. Але тоді приватизації ще не було, люд на шляху до щастя в основному крав і обдурював. Отож, пані Наталя, підшукавши покупця, вийшла за нього фіктивно заміж, прописала «чоловіка» на своїй площі, а затим сама виписалась. «Молодий» мав сплатити за цю пригоду 40 тисяч вже анемічних, але ще не імпотентних рублів СРСР.

Все так і сталося, як гадалося. Однак згодом жіночка вирішила: а чому б не подвоїти здобутки! Тим більше, що клята інфляція палила гроші у шаленому темпі. Проте фіктивний чоловік Грицак бесіду на таку тему не підтримав. Тоді спритниця надибала десь на потуреного з міліції капітана Юрія Закалика, який був дуже за те, аби звідкись перебратися на площу Ринок. Трохи, щоправда, заважав пан Грицак зі своїми власницькими поглядами на життя.

Коротше, продала пані Бучинська вдруге хату разом з фіктивним чоловіком і привела в своє колишнє помешкання пана капітана, щоб той оглянув покої і поговорив з Грицаком. Кеп, не дарма служив у міліції, вирішив для більшого успіху в справі прихопити з собою ще й Андрія Чабана, який за чвертку може встановити або відновити справедливість у найзапущеніших кутках Львова.

«Розмова» почалася ополудні 18 червня 1993 року і тривала з перервами на відливання Грицака до вечора. Пані Бучинська сказала слідчому, що «виходила з приміщення, бо розуміла, що Закалик і Чабан будуть бити Грицака, а таке видовище не для жіночого серця». Що й казати, тонка і делікатна штука — жіноче серце.

Надвечір Грицак зрозумів, що впертість його позбавлена здорового глузду і зголосився виписатися з квартири. Пішли до ЖЕКу, але ж знаєте, яка у нас бюрократія! Жеківці вимагали подати військовий квиток, знятися з обліку, принести ще якісь довідки. Хлопці повернулися домів і з глибоким презирством до вітчизняної тяганини почали знову лупити бідного Грицака.

Грицак не був термінатором і помер від побоїв.

Все, що я розповів, відгонить банальщиною. Але Львів тим і славен, що він у всьому може знайти родзинку. А як її нема, то подарує. У даному випадку відзначилось правосуддя. Троє зловмисників після кончини Грицака написали явки з повинною. І хоч йшлося про вбивство, до того ж — не випадкове, вдячні слідчі звільнили з-під варти всіх трьох. А суд... А суд таки відбувся — через два з половиною роки! Ніби мова йде про сто томів заплутаної справи.

За цей час вдова по фіктивному чоловіку переїхала до Криму і взагалі не була на суді, хоча, як на нормальну людину, першопричиною вбивства була саме вона. А тим двом, що прибили Грицака, Галицький райсуд дав по 10—12 років.

Отож, що ми маємо! Один лежить, двоє сидять, а пані Бучинська ходять по «субтропіках».

Володимир ПАЛЬЦУН.

ПЕРЧЕНЯ

НЕ ТОЙ БОРЩ

Боба любить борщ із бобом.
Нині ж борщ без бобу Бобі.
Боба зморщив носа й лоба:
— Чом без бобу? — каже Боба.

ПРАЦЬОВИТИЙ ШПАЧОК

— Шу-шу-шу, шу-шу-шу.
Я пшона вам наношу.
Сів шпачок на вишні нашій,
Захотів шпачок той каші.

ЧОМУ ЗАЄЦЬ КУЦОХВОСТИЙ

Чом це зайчик куцохвостий?
Відповісти дуже просто.
Хвіст короткий бути мусить.
Бо інакше Вовк відкусить.
Довгий хвіст для зайця — згуба.
Він потрапить вовку в зуби.

ХТО СИЛЬНІШИЙ

Крокодил роззявив рота,
Щоб злякати бегемота.
Не злякався бегемот.
В нього теж великий рот,
І не менша в нього сила,
Ніж у того крокодила.
Здоровегу бегемота
Крокодилу не збороти.
Крокодил те добре знає
Й бегемота не чіпає.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

ШВИДКИЙ РАК

Скоромовка

Рак мале відерце
Взяв.
— Принесу води! —
Сказав.
Рік, і другий,
Третій збіг —
Рак з'явився
На поріг.
Із відеречком
Води —
Молодчина
Хоч куди.
— Я швидкий! —
Себе хвалив,
Об поріг спіткнувсь —
Розлив.
Хатку залила
Вода —
В рака трапилась
Біда.
Вусом рак
Поворушив:
— Ех, навіщо
Я спішив?

Дмитро СОЛОДКИЙ.

СЛУХНЯНИЙ

Запитую п'ятирічного Славка:

— Ти слухняний у мами й тата?

— В основному слухняний... Ну, буває, що й у куточку стою.

Микола НЕТЕСА.

ЛИСОВЕ СЕРЦЕ

Українська народна казка

Ходив лис берегом понад водою і, як побачить яку маленьку рибку, котра підпливе до берега на сонці погрітися, мерщій хапав її й поїдав. Побачили це більші риби, й стало їм ніяково, що до їх господарства втручається якась патлата мара. Попливли вони до свого короля по раду, що мають робити. Король вислухав їх і каже:

— Приведіть його сюди, на глибину Дністра. Тут ми затягнемо його у воду, розпоремо, виймемо серце, з'їмо й будемо такі мудрі, як лис.

Пішли риби сповняти наказ короля. Підпливли дві риби до берега, зупинилися біля лиса й кажуть:

— Проше пана адвоката, чи не попливли б ви з нами? Чогось потребує вас наш король.

— Чому б ні? Як треба, то й треба.

Сів лис на риб:

— А ви не знаєте, чого вашому королеві треба од мене?

— А чому б ні, знаємо. Він казав, що треба ваше серце вийняти та з'їсти, то будемо такі мудрі, як ви.

— Е, коли так, то завертайте назад, бо я залишив серце вдома. Але я прибіжу і за хвилину принесу сюди.

Завернули риби назад, плигнув лис на берег та й каже:

— Які-бо ви дурні! Та хіба ж є хто такий, що ходив би без серця?

Риби зрозуміли, що лис обдурив їх, але вже нічого не могли йому зробити.

Тому ловить він рибу і по сьогоднішній день.

Малюнки. А. ВАСИЛЕНКА

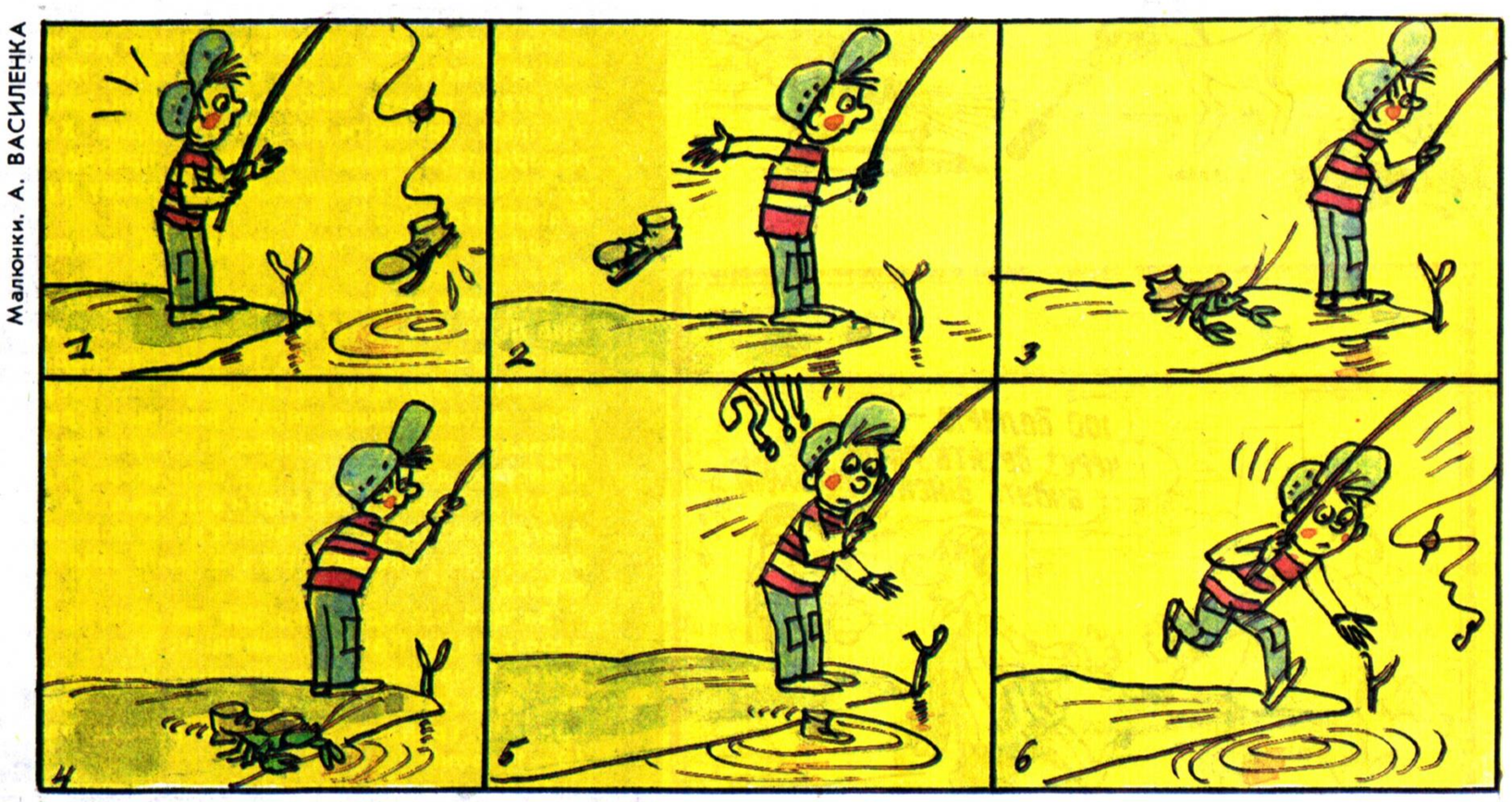

Мал. О. КОХАНА

Сердиті монологи

Молоко — не горілка

Село нині нагадує малюка, якого кинули на глибину і спостерігають: втопиться чи навчиться плавати.

Дехто, правда, називає це свободою. Аякже: землю майже приватизували, кожен колишній колгоспник одержав свій пай. Наглядачів тепер нема: сій, що хочеш, продавай, кому хочеш. Державі треба віддавати лише те, що за контрактом належить, в основному, це хліб. Та й то, не увесь, та й то — за гроші.

У тім-то й річ, що кому продати? Молоко, приміром, не горілка, місяць його не зберігатимеш. Шлях один — на молокозавод. А там закупівельні ціни — курям на сміх. До того ж, молоко приймуть, а розрахуються, як рак свисне.

Зі скотиною — те ж саме, тільки тут на сільгоспвиробника м'ясокомбінат чатує. А технологія розрахунків та ж сама: ви нам бичків сьогодні, а ми вам гроші — хтозна-коли.

Та найголовніше: село нині не на волах та конях їздить. Без пального та мастил воістину і ні туди, і ні сюди. Те, що держава в кредит підкидає на сівбу чи збирання врожаю,— крихта від потреб. В основному комерційні структури на ньому сидять. Найчастіше — російські фірми. А вони за «так» нічого не дають. Панує бартер: тонна цукру — за дві тонни бензину або дві з хвостиком тонни солярки. Соняшник, можна сказати, ще на корню скупили. Зерно, те що не забрала по контрактах держава, також попливло в ближнє зарубіжжя. А те, що забрали, лежить на елеваторах, але за нього держава ще з господарствами не розрахувалася.

От і виходить зачароване коло. З одного боку, всі господарствам винні, в тому числі й держава. А з іншого, господарства винні державі, приміром, за електроенергію. В останньому випадку розмова коротка: не заплатив — електроенергію відключають.

От і сидить село у темряві, виглядаючи, чи з'явиться світло в кінці тунелю.

П. САВЧЕНКО.

Вінницька область.

„Звізда Голлівуду"

ГУМОРЕСКА

Сенсацію чули? Федя Чучукало туди, за океан, полетів мужиком, а повернувся... баришнею... В усіх вимірах. Навіть груди справжні. Тільки ж ноги... Як були — дві тички кактуса, так і зосталися.

Дядько, там, спадщину відмер. То знайшовся якийсь лікар. Умовив Федю: «Лице маєш жіноче, красиве. Звізду Голлівуду зроблю з тебе. Переможеш на конкурсі красунь. Вийдеш заміж за мільйонера. Будеш жити, як королева...»

Федя здуру погодився. Всю спадщину на операцію викинув. Звіздою не заблищав. І заміж ніхто не бере. Навіщо комусь підробка, коли є справжні?..

Повернувся. Чи повернулася. Вже не Федя. Вже Федіана. Скорочено Федді. Два ліфчики і одні... штанці — вся спадщина... Ще тюбик перламутрової помади. І якась французька щіточка — прополювати вії.

Ваня Молдаван три тижні ходив у шоковому стані.

— Це,— каже,— все життя позичав у мене гроші на горілку. Тепер буде — на тампакси...

Мене ж черв'як цікавості точить. Як вони йому ту операцію зробили? Трансплантація, то трансплантація. Але, щоб трансплантувати, треба спочатку десь дістати. Воно ж на городі не росте... Чи, може, з кимсь помінявся?..

У Федді до мене інтерес інший прокинувся. Почав залицятися.

Я ж уявити не можу Федді моєю коханкою. Перед очима Федя. В сауні. Це ж п'ять років, субота в суботу... Я його тіло знав краще, ніж Сталін — карту «Советского Союза». Я знав, де у нього на шкірі яка волосинка, яка бородавка. Уявіть тепер — нема тієї бородавки. Це ж якби раптом, не приведи Господи, на місці Карпатських гір з'явилося Чорне море...

Ваня Молдаван порадив:

— Ти, на всякий випадок, прийми укол від сказу... Хто зна, що йому там понашивали... І чого від нього можна чекати...

Наступ Федді на мене поактивнішав:

— Я хочу мати від тебе дєвочку!..

У мене перед очима — туман. А в тім тумані — метелики. У вигляді немовлят. З лицем Федді і Феді... То з вусами, то без вусів... Коли я припускаю, що опинився б з Феддею в одному ліжку, мене переймає такий страх... Радше пішов би у лігво тигриці...

— Нам не можна разом,— кажу.— Ми не підходимо одне одному... За знаками Зодіаку... Тебе ж народжено під знаком скорпіона-чоловіка. Тепер ти — скорпіон-жінка... Ти хоч розумієш, що робиться зараз там, де роздають ті знаки? У небесній канцелярії? Ти уявляєш, що станеться з усесвітом, якщо кожне чучукало на землі почне міняти... шило на мило?!. Порушується світова гармонія...

— То що мені робити?! — закричала істерично Федді.— Гасати по Америці, відшукувати ту гармонію?.. Може, її вже давно пси з'їли-и-и-и!..

Ваня Молдаван заспокоїв:

— Не хвилюйся! Ми тобі пропасти не дамо... У нас ще, слава Богу,— людина людині — друг, товариш і брат... Напишемо оголошення. Мовляв, молода, симпатична, без шкідливих звичок, має досвід життя за кордоном... Клюнув ти на цього триклятого лікаря, клюне хтось і на тебе... Світ не без д... добрих людей...

Євген ДУДАР.

Мал. О. КОХАНА

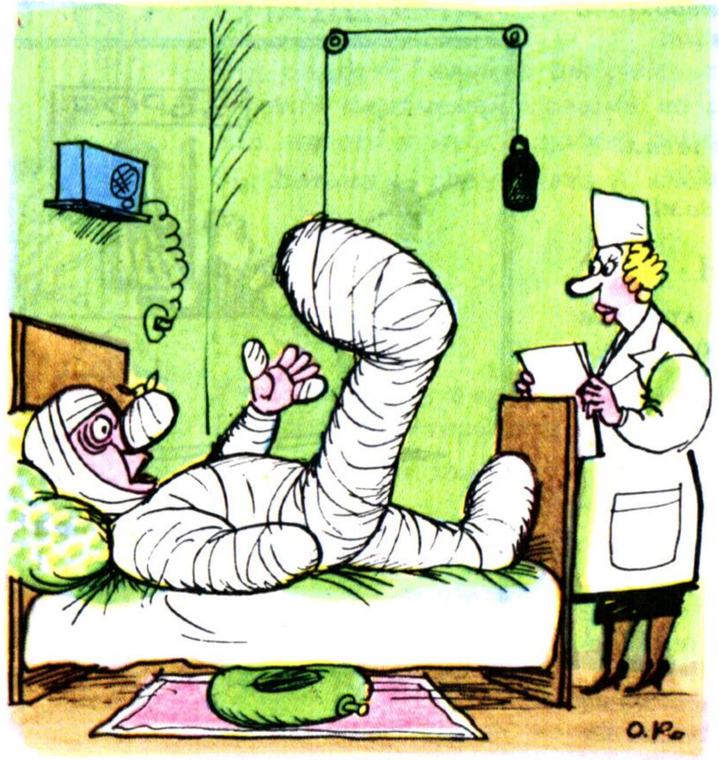

— Зателефонуйте моїй дружині, а то вона ще подумає, що у мене якісь неприємності.

Мал. В. МАНУЙЛОВИЧА

Малюнки. А. ВАСИЛЕНКА

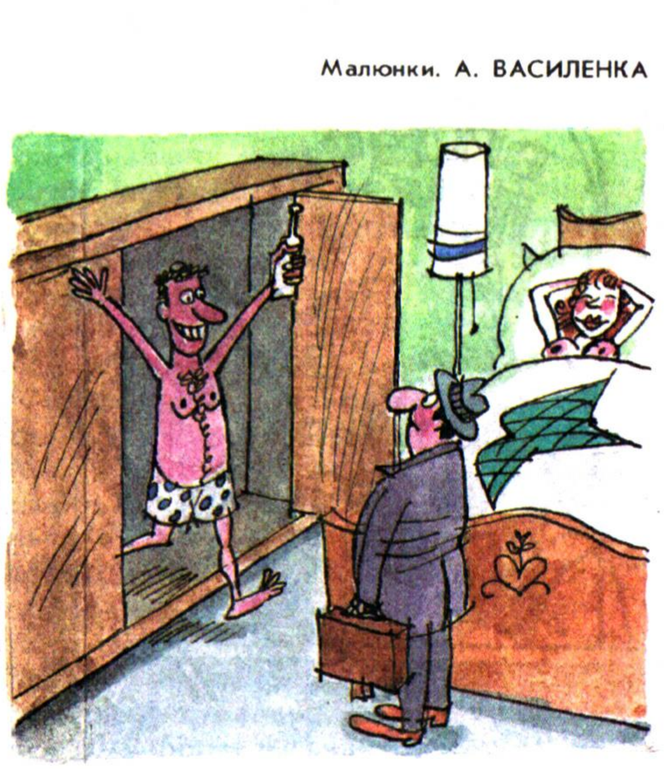

— З приїздом, Іване Івановичу!

Страшне перо не в гусака...

«Два оселедці не могли перемогти пляшку горілки. В результаті перемогла міліція».

(З пояснення).
Надіслав Роман КАЛЕНИЧЕНКО.

«Я взяв з тєлєгі штук двадцять кірпіча, потому, что мені надо було по собствєнной нуждє».

(З пояснювальної записки).
Надіслав І. ШКОЛЬНИЦЬКИЙ.

«Інфляція — це така противна інфекція, для якої нужна дезинфекція».

«Наш бюджет, ізвиніть, совсім голий, а з голого, крім аналізів, нічого не візьмеш».

«У Сахновщинській бані котел рванув, наче в Чечні, зданія нема і скоро не буде, для купанія іспользуйте ночви, бочки і прочіє ємкостя».

«Ізвісно, що китайці с удовольствієм кушають гусениць, шовкопрядів, разних жучків, а в нас цієї гадості достаточно».

«На хвермі свині не понімають, що кормів нема, поетому кричать на все село, не дають колхозникам спокійно отдихать».

(Із виступів).
Надіслав Роман ЯНИШЕВСЬКИЙ.

смт Сахновщина
Харківської області.

Шановні друзі!

Не забудьте передплатити «Перець» на друге півріччя 1996 року.

Передплатна ціна:
на 6 місяців — 600 тис. крб.
на 3 місяці — 300 тис. крб.
Індекс 74393.

Журнал виходить раз на місяць.

Залишайтеся разом з «Перцем»!

ЗА ТЕ Ж САМЕ

— Це несправедливо, пане суддя. Коли минулого разу я обізвав сусіда свинею, ви мене оштрафували на двісті франків, а зараз — на цілих п'ятсот!

— З тих пір дуже підскочили ціни на свинину.

ЧИЯ РУКА?

ЧОЛОВІК. Уяви, у мене поцупили гаманець.

ДРУЖИНА. Невже ти не відчув, як до тебе в кишеню лізе чужа рука?

ЧОЛОВІК. Та відчув... Але я гадав, що то моя.

КЛЮЄ — НЕ КЛЮЄ

До рибалки підходить чоловік і, зазираючи через плече, питає:

— Ну як — клює? Щось піймав?

— Так,— похмуро відповідає рибалка,— піймав і кинув у річку.

— Чому? Дуже маленька?

— З вас приблизно ростом. Ось так, як ви, весь час набридав: «Клює — не клює?..»

ПОМИЛКА

— Ви вкрали яйця з крамниці цього добродія. Чи можете якось це пояснити? — спитав суддя.

— Так, я взяв помилково.

— Тобто?

— Бо думав, що вони свіжі.

ОСТАННЯ НАДІЯ

— Сідайте, будь ласка, зручніше, розслабтеся і розкажіть, що вас турбує,— говорить психіатр пацієнту.

— Лікарю, ви моя остання надія! Мені терміново необхідно п'ятдесят тисяч карбованців.

ІДЕАЛ

— І в мене колись був ідеал.

— Куди ж він подівся?

— Я вийшла за нього заміж.

СПОДІВАННЯ

— Ну і дурень я був, коли на тобі женився,— каже чоловік з гіркотою в голосі.

— А я це знала,— відповідає жінка. — Тільки все сподівалася, що порозумнієш.

КАЗКИ

— Мамо,— запитує маленька дівчинка,— чи всі казочки починаються словами «Був собі колись...»?

— Ні, люба,— відповідає мама похмуро. — Іноді вони починаються отак: «Моя мила, сьогодні я повернуся пізно, бо затримаюсь на службі».

ОБРАЗА

— Чому ти плачеш, хлопчику?

— Мама пішла на річку і втопила всіх кошенят.

— Боже мій! Це й справді жахливо.

— Еге ж... Вона мені обіцяла, що втопитиму їх я.

ЗА ОБ'ЯВОЮ

— Ви давали об'яву, що вам потрібен слуга? — запитав чоловік у жінки, що відчинила двері.

— Так. Мені потрібен слуга, який би виконував різні роботи в господарстві, ходив за покупками, ніколи не грубіянив у відповідь і був завжди готовий виконати будь-який мій наказ,— пояснює жінка.

— То вам треба не слугу, а чоловіка,— відказує той.

— Прекрасна новина для вас! Ви вільні! І вам відмовлено в розлученні.

— Не переживай, він грається чужою машиною...

— Бачите, як чудово працює зброя!!

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Був час, коли плем'я кроликів те жило по сусідству зі зграєю вовків.

І ось вовки завили, що їх не влаштовує спосіб життя кроликів. (Вовки дуже пишалися своїм способом життя і вважали його бездоганно зразковим).

Якось вночі під час землетрусу загинуло кілька вовків. Хто винен?!

— Звичайно, кролики, адже це вони риють нори задніми лапами, що врешті-решт призводить до землетрусів,— констатували вовки.

Наступної ночі одного вовка убила блискавка. Підозра знову впала на кроликів, бо хто, як не кролі, знається з нечистою силою? І ось вовки погрожують, що покарають кроликів, якщо ті не візьмуться за розум.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

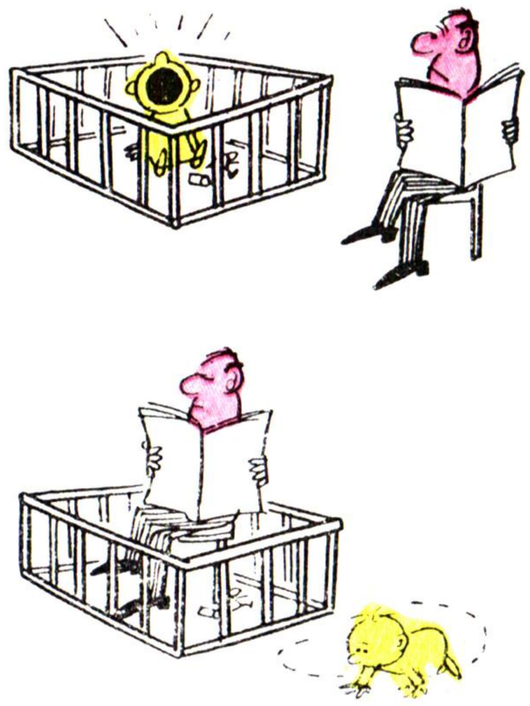

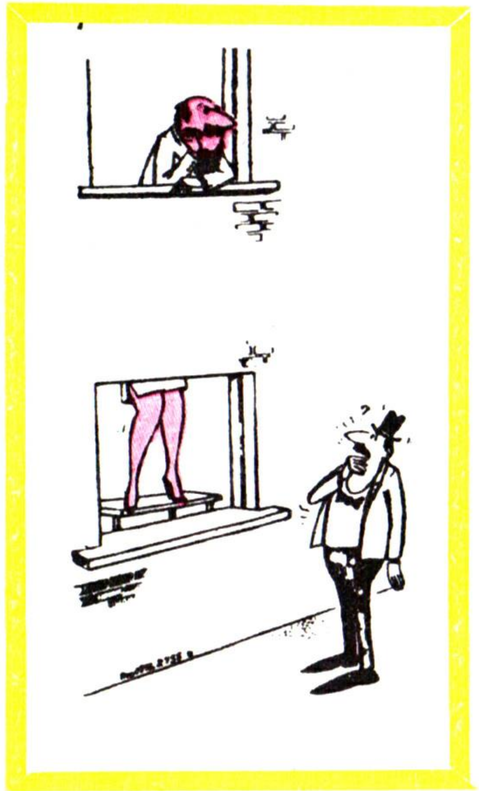

— Нарешті знайшли причину... Знаєте, що вас так нервувало в машині? Ваш син поклав металеву кульку у попільничку.

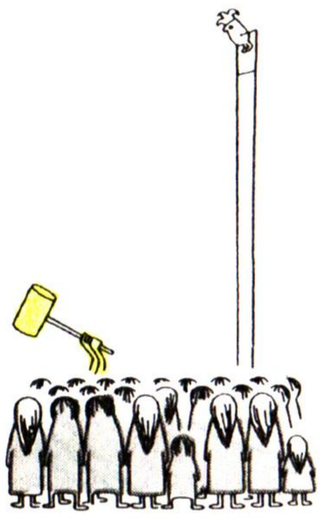

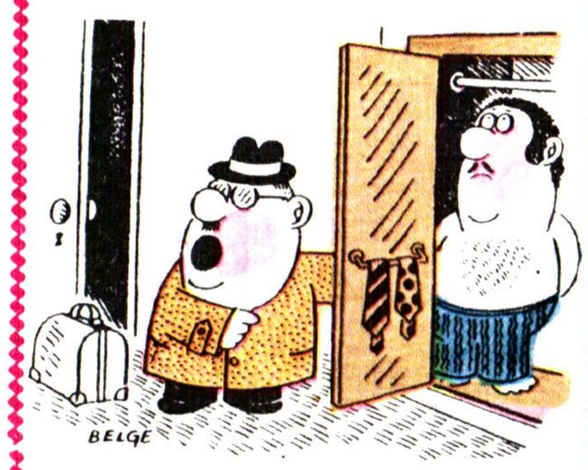

— Скільки разів я тобі казав: не клади свої речі у мою шафу!

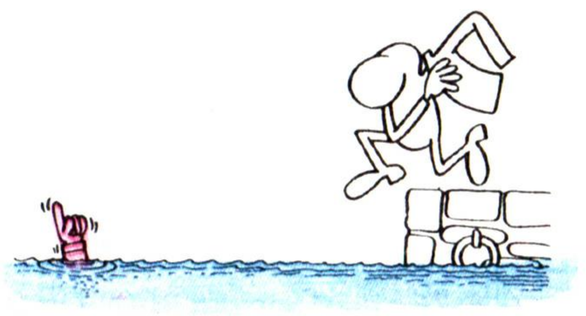

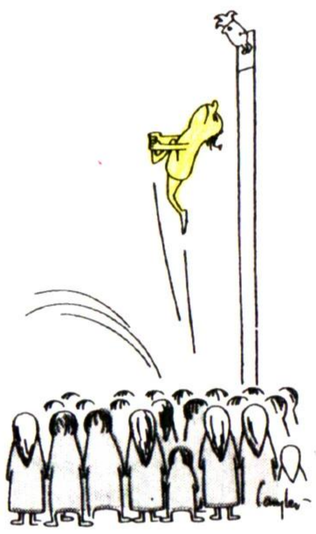

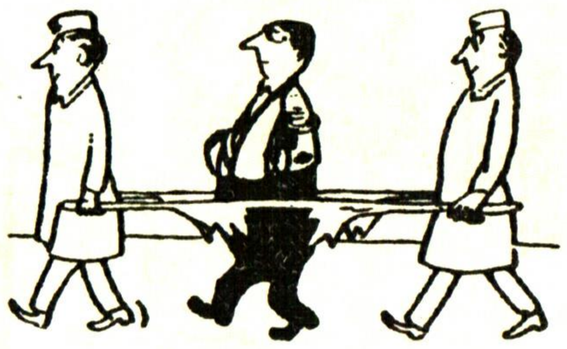

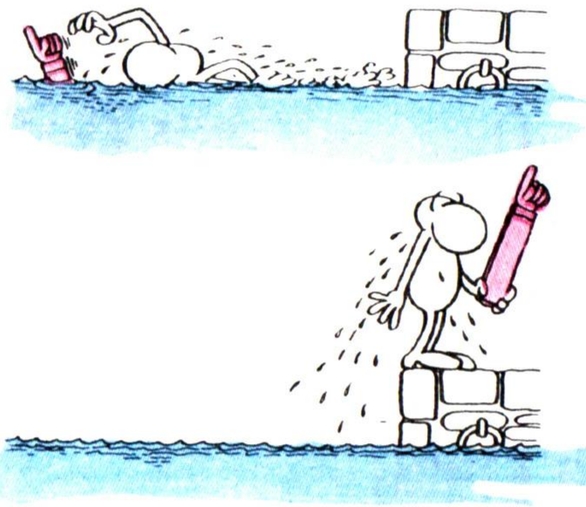

Джеймс ТЕРБЕР, американський сатирик

(Із циклу «Байки нашого часу»)

І тоді кролики вирішили тікати на безлюдний острів. Інші звірі присоромили їх:

— Та живіть, як жили. Ви поводите себе як боягузи. Майте гідність! Якщо ж вовки нападуть на вас, ми прийдемо вам на допомогу!

Кролики послухали звірів і залишилися на своїм обійсті.

Та раптом через деякий час сталася повінь, яка забрала багатьох вовків.

— Це справа тих же кроликів! — знову завили вовки. — Бо кому, як не цим вухатим, підвладна стихія!

І вовки, виходячи виключно з інтересів кроликів, оточили їхнє плем'я, багатьох роздерли, а інших загнали до печери, де не було їжі, і навіть дихати важко.

Звірі помітили зникнення кроликів, терпляче, кілька тижнів, чекали їхнього повернення, а потім запитали вовків: де кролики? На це вовки відповіли, що кролики уже давно у них у животі, отож доля кроликів — це їхня внутрішня справа, і ніхто вже не має права втручатися у їхні внутрішні справи.

Звірі попередили, що підуть війною на вовків, якщо ті не зможуть довести законність винищення кролячого племені. Вовки довго не міркували:

— Вони... вони вели себе, як боягузи. Таким не місце у нашому лісі.

Мораль: тікай на безлюдний острів (або збудуй гарну огорожу).

Переклав Ігор АРТЕМЧУК.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1442)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК
(відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво
«Преса України»
та редакція
журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 19.04.96.
Підписано до друку 13.05.96.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 41 010 прим.
Зам. 0110605.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.

Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та реклами
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу
441-89-11.
Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку
видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

ЖИТТЯ СОБАЧЕ

Індекс 74393.

ГАЗЕТА „Брех-вісті"

ФЕЙЛЕТОН

ПРЕДЬЯВ... ПЕРЕПУ...

ГАВКАТИ ДОЗВОЛЯЮТЬ, А ОТ КУСАТИ, НІ-НІ!

– А ХТО НАРЕЧЕНИЙ?

– ДО БУДИНКУ РЕЄСТРАЦІЇ ШЛЮБУ УЯСУЄТЬСЯ

– ПОМЕР ВІД СОБАЧОГО ЖИТТЯ

– ЩЕ ОДНУ МЕДАЛЬ НА КІСТКИ ОБМІНЯВ?!

– ЗА ЩО ЇХ ЗАБРАЛИ?

– ЗА ГРУПОВИЙ СЕКС

ГР-ІЗ-ІБР

– ЗУСТРІВ ЗНАЙОМИХ КОБЕЛІВ... ПОГУЛЯЛИ...

– НУ І ЦІНУ ЗАГНУЛА, СУКА!

КОНКУРС

96 VI

SUPER SEX

– КИНЬ ЇМ ЯКУСЬ КІСТКУ, ХАЙ ЗАМОВКНУТЬ!

ГЕТЬ...

КОЖНОМУ СОБАЦІ ОКРЕМУ БУДКУ!!!

ГАНЬБА! ДЕ НАШЕ М'ЯСО?

ГЕТЬ...

ДАЙТЕ НА КІСТКУ ТРОХИ М'ЯСА!

– РЯТУЙТЕ! ГЕНОФОНД ПОРОДИ ПІД ЗАГРОЗОЮ!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО